

Τίνος χερούλια τὸν κερνῶν καὶ τὰ δικά μου τρέμουν.

Τίνος ματάκια τὸν τηρῶν καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε.

Θέλω νὰ τὸν καταρασθῶ καὶ πάλι τὸν λυποῦμαι.

Ἀπὸ ἕψηλά νὰ κρημνισθῇ καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃ

Νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ μάραθα ἐπάνω 'ς τὰ μαρούλια

Ὅχ τὰ μαρούλια 'ς τὸ χάλδαι κ' ὕχ τὸν χάλδαι 'ς τὸ ῥίζι.

38.

Σαρανταπέντε κυριακάς κ' ἐξήντα διὰ δευτέραις

Δὲν εἶδα τὴν ἀγάπῃ μου τὴν ἀγαπητικὴ μου.

Κ' ἐφές τὴν εἶδα 'ς τὸ χορὸ καὶ 'ς τὸ χορὸ χορεύει.

Καὶ μετὸ 'μάτι μάκανε καὶ μετὸ 'μάτι λέγει.

—Ποῦ 'σουν ἐφές λεβέντη μου ποῦ σουν προφές καλέ μου ;

—Ἐφές ἤμου'ν 'ς τὴν μάνα μου, προφές 'ς τὴν ἀδελφὴ μου.

Κ' ἀπόψε, ἡ μαυρομμάτα μου, σ' ἐπένε θέ νὰ μείνω.

—Καλῶς νὰ ῥθῇς λεβέντη μου, καλῶς ν' ῥθῇς πουλί μου.

Π' ἔχω ψαράκια 'ς τὸν ταβᾶ π' ἔχω λαγούς ψημένους,

Π' ἔχω κ' ἓνα γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Μὰ κίνησε καὶ κ' ἐδιάνκε 'ς τοῦ κ. . . . τὸ σπῆτι.

Βρίσκει ταῖς πόρταις σφαλισταῖς καὶ σρικταμπανομέναις.

Πέρνει λιθάρια 'ς τὴν ποδὶά πετάει 'ς τὰ κεραμιῖδια.

—Κόρη ἂν κοιμάσαι ξύπνισε κ' ἂν κάθεις ἔδωγα ἰδίς μας

Σ' ἂν ἔχης κ' ἄλλον ἄγουρον ἔδωγα κ' ἀσλόγιασέ μας.

39.

Πῆρα τὸ τουφεκάκι μου καὶ πῆγα γιὰ κυνήγι.

Κ. οὐλὸν τὸν κόσμον ἔδειρα κ' οὐλὰ τὰ καταράχια

Κυνῆγι δὲν ἀπάντησα, μὰ οὐδὲ λαγούς, περδιῖα.

Καὶ μετὸ γέρμα τοῦ ἡλιοῦ ποῦ πάει νὰ βασιλεύσῃ

Βλέπω μὲ κόρη κ' ἔρχεται, κ' ἔρχεται στολισμένη.

Ἔρχετ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ κ' ἀπὸ τὸ πανηγύρι.

Κ' ἀπὸ μακρὰ τὴν χαιρετῶ κ' ἀπὸ κοντὰ τῆς λέω.

—Κοντοκαρτέρει λιγερὴ κἄτι νὰ εἰς ῥωτήσω

—Ἐγὼ θὰ πάω καὶ βιάζομαι γιὰ τ' εἶμαι μοναχὴ μου

Κ' ἔχω στρατιῶτες σπῆτι μου, ῥίχνουν καὶ με σκοτώνουν.

Ἐλα τ' ἀπομεσήμερο, ὅπου εἶμαι μοναχὴ μου

Νὰ κρυφοκουδεντιάσωμε τὰ μυστικά μας λόγια.

Μὰ κίνησε καὶ διάνκε 'ς τοῦ κ. . . . τὸ σπῆτι

40.

Μὰ πῆρα ἓνα ἀνήγορο κ' ἓνα ἀνηφοράκο

Νὰ βρῶ κλαράκι φουντωτὸ καὶ ῥιψιμὸ λιθάρι

Νὰ γείρω ν' ἀποκοιμηθῶ, ἴλιγον ὕπνον νὰ πάρω.

Μὰ οὐδ' ἔγριρα οὐδ' ἐπλάγιασα οὐδὲ τὸν ὕπνον πῆρα.

Π' ἔκατ' περάσαν τρεῖς ἀστοί, κ' αἱ τρεῖς καλοὶ λεβέντες.

Ἔνας μὲ μῆλο μὲ βαρεῖ, καὶ ἄλλος μὲ δακτυλίδι,

Κ' ὁ τρίτος ὁ καλῆτερος μὲ χανχιαρὰ μοῦ δίνει.

Ποῦ γὰρ τὸ μῆλο τὸ φαγα τὸ δακτυλίδι τόχω.

Τὴν χανχιαρὰ τὴν μαχειρὰ 'ς τὴν κέπη τὴν βασταίνω.

Γιὰ νὰ τὴν πᾶ' 'ς τὸ χρυσικό νὰ τὴν περιχρυσώσῃ

Νὰ φτιάσω γκόλφι καὶ σταυρό, σταυρό καὶ δακτυλίδι.

Τὸ δακτυλίδι νὰ φορῶ, τὸ γκόλφι νὰ βασταίνω

Καὶ τὸ σταυρὸ νὰ προσκυνῶ νὰ λέω τ' εἶν τὸ κορμί της.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οοο—

ΤΟΚΟΓΑΥΦΟΣ. Πάτερ ἅγιε, καλὸν εἶναι νὰ κηρύξῃς κατὰ τῶν τοκογλύφων.

Ἱεροκῆρυξ. Ἀλλὰ . . . με εἶπαν . . .

Τοκογλύφος. Σὲ εἶπαν τὴν ἀλήθειαν, πάτερ μου.

Ἱεροκῆρυξ. Λοιπὸν . . . θέλεις νὰ πύσῃς . . . ;

Τοκογλύφος. Ἐγὼ ; . . . Ὅχι— θέλω νὰ κάμω τοὺς ἄλλους νὰ πύσουν διότι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν με καταστρέφει.

ΕΠΑΙΝΟΣ. Ἐπαινος, μάλιστα εἰς ἡγεμόνα ἀποδιδόμενος, τότε μόνον ἔχει ἀξίαν ὅταν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐπαινουμένου καὶ ὁ τοῦ ἐπαινούντος ἐγγυῶνται ὅτι ὁ μὲν ἐπαινῶν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον, ὁ δ' ἐπαινούμενος θὰ τὸ ἐπέτρεπε.

ΛΕΙΩΜΑ. Πότε θὰ παρέλθουν αἱ κρινολίται κτλ. ; Ὅπως ὅλα τὰ γελοῖα—ὅταν θ' ἀντικατασταθοῦν δι' ἄλλων.

2. ΚΑΙ 2=4. Μὴ ἔχῃς γείτονας ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ με αὐτούς.

ΔΟΓΜΑ. Φιλόσοφος τις . . . Κινέζος, εἶπε. Πράξον ὅ,τι θέλεις νὰ εἶχες πεπραγμένον πρὸ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖς νὰ πράξῃς. »

ΓΝΩΜΙΚΟΝ. Οἱ ἄνδρες ὅταν δὲν εἶναι πολὺ ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ κατώτεροι αὐτῶν.

(Alph. Karr, En Fumant.)

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΥΣ. Αὐλικὸς τις τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπερεπήναι τὴν καλλονὴν αὐλικῆς κυρίας καὶ ἐνθουσιῶν ἔλεγε. « ἔχει ὀμμάτια μαγευτικά, στόμα ῥόδινον, βραχίονας ἀλαβαστρίνους, μέσην βασιλίσσης. . . — Συνκινῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ναπολέων, ἀλλὰ πρόσθετε ὅτι ἔχει καὶ πόδα βασιλικόν. » Καὶ τῷ ὄντι ἡ κυρίξ εἶχε μόνην ἑλλειψιν μεγάλων πόδα.

—οοο—

— Βίαις ἐρωτηθεὶς τί εἶη ἂν ἄφροδον ἐν τῷ βίῳ, εἶπεν « ἡ ἀγαθὴ συνείδησις. »

— Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ καταφύγιον.

— Χρὴ τὴν μὲν εὐσέβειαν φανερώς ἐνδείκνυσθαι, τῆς δὲ ἀληθείας θαρρύντως προῖστασθαι.

— Γυνὴ πολλὰ ἀνδρὸς ὀξυτέρη πρὸς κακοφροσύνην. (Δημόκριτος.)

— Δημόκριτος ἰδὼν φθονερὸν λυπούμενον ἔφη « ἡ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἐτέρῳ μέγα ἀγαθόν. »